

**Решение № 260066 от 15.06.2021 г. на ОС - София по в. н.
о. х. д. № 55/2020 г.**

Данни за делото	
Съд:	Софийски окръжен съд
Вид на делото:	ВНОХД
Номер на делото:	55
Година:	2020
Съдебен състав / Съдия:	НОВ - 3 състав, КРИСТИНА И. ТОДОРОВА, НЕДЯЛКА Н. НИНОВА, ПЛАМЕН Д. ПЕТКОВ
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	260066
Дата на постановяване:	15.06.2021 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от	

обжалване:	
------------	--

Решение

гр. София, 15 юни 2021 г.

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, наказателно отделение - първи въззивен състав, в открито съдебно заседание, проведено на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

Председател: ПЛАМЕН ПЕТКОВ

Членове: НЕДЯЛКА НИКОЛОВА

КРИСТИНА ТОДОРОВА

при секретаря Боровинова и с участието на прокурор от СОП Ключкова, като разгледа докладваното от съдия ТОДОРОВА в. н. о. х. дело № 55 по описа за 2020 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 25 от 27.11.2019 г. на Районен съд – гр. Е. П., постановена по н. о. х. д. № 264/2018 г. по описа на същия съд, подсъдимия Н. П. В., с ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на 19.07.2018 г., около 12, 40 ч., в гр. Е. П., Софийска област, по ул. "*****", управлявал МПС – товарен автомобил марка "Мерцедес", модел "МД 100Д", с рег. № *****, в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за правоуправление на МПС, наложена със заповед № 17-0262-000305/22.06.2017 г. на началник на група при РУ на МВР Е. П., поради което и на основание чл. 343в ал. 3 от НК и във вр. с чл. 58а ал. 1 от НК са му наложени наказания - лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален "строг" режим, както и глоба в размер на 500 /петстотин/ лева.

С тази присъда е лишен на основание чл. 343г от НК подсъдимия Н. П. В. от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 /една/ година.

С присъдата е наложено на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Н. П. В. едно общо наказание измежду наказанията, наложени му за горепосоченото престъпление и тези по НОХД № 166/2018 г. на Районен съд – гр. Е. П., НОХД № 167/2018 г. на Районен съд – гр. Е. П., НОХД № 255/2017 г. на Районен съд – гр. Е. П., а именно наказание лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален "строг" режим. Към това наказание е присъединено на основание чл. 23, ал. 2 от НК наказанието лишаване от правоуправление на МПС за срок от 1 /една/ година, както и на основание чл. 23, ал. 3 от НК наказанията – глоба в размер на 500 лева, наложена на подсъдимия В. по НОХД № 255/2017 г. по описа на РС Е. П. и глоба в размер на 500 лева, наложено му по настоящото наказателно производство.

С горепосочената присъда е приспаднато на основание чл. 25, ал. 2 от НК, от така наложеното на подсъдимия Н. П. В. общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 8 месеца, изтърпяното от него наказание по НОХД № 255/2017 г. на РС Е. П., както и на основание чл. 59, ал. 1 от НК времето, през което същия е бил задържан по някое от горепосочените наказателни производства.

Със същата присъда е осъден подсъдимия Н. П. В., на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, да заплати по сметка на РС Е. П. направените в хода на първоинстанционното съдебно производство разноски в размер на 24, 55 лева.

Присъдата е обжалвана по въззивен ред от адвокат Е. П. – упълномощен защитник на

подсъдимия Н. П. В., с твърдение за нейната незаконосъобразност и необоснованост в частта ѝ, относно наложеното на подсъдимия наказание. В частност, се сочи, че първостепенният съд е допуснал нарушение на материално правните норми за определяне на наказанието, доколкото не е индивидуализирал това, наложено на подсъдимия В. при условията на чл. 58а ал. 4, вр. чл. 55 от НК. В тази насока, защитникът твърди, че по делото са налични "както многобройни, така и изключителни смекчаващи вината обстоятелства", които напълно обосновават прилагането на смекчения режим на наказателната отговорност по отношение на подсъдимия. Според защитникът, неправилно първоинстанционния съд не е отчетел в насока смекчаване наказателно-правното положение на подсъдимия обстоятелствата, свързани със здравословното му състояние и това на членовете на неговото семейство; неразумно дългия срок, в рамките на който се е развило настоящото наказателно производство; проявеното от подсъдимия желание съдебното производство по делото да протече по реда на диференцираната процедура; липсата на настъпили общественоопасни последици от поведението на подсъдимия. Изтъква се още от защитата, че незаконосъобразно първата инстанция е придала съществена тежест при определяне на вида и размера на наложеното на подсъдимия наказание, на личностната характеристика на същия, изведена от множеството му осъждания. Според защитникът, за по-голяма част от тези осъждания, В. е реабилитиран по право, а за останалите следва да се отчете обстоятелството, че "представяват дребни провинения, които не го превръщат в личност с повишена обществена опасност". С тези аргументи се твърди от защитата, допуснато от първоинстанционния съд нарушение на материалния закон при индивидуализацията на наложеното на подсъдимия В. наказание, като несъответно на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от НК. Такова нарушение се твърди за допуснато и по отношение на другото, наложено на подсъдимия наказание – лишаване от правоуправление на МПС, доколкото към момента на налагането на това наказание, подсъдимия не е притежавал съответна правоспособност за управление на товарен автомобил. Съобразно това се иска от въззивния съд да постанови нова, правилна, законосъобразна и справедлива присъда, с която да оправдае подсъдимия Н. В. по така повдигнатото му обвинение. Алтернативно се заявява искане въззивния съд да измени атакуваната присъда, като при условията на чл. 58а ал. 4, вр. чл. 55 от НК наложи на подсъдимия наказание пробация, респ. намали размера на наложеното на подсъдимия наказание до минимума от три месеца лишаване от свобода, като и определения срок на лишаването от правоуправление на МПС.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, защитата на подсъдимия Н. П. В. в лицето на адвокат М. Д., поддържа въззивната жалба съобразно доводите, изложени в нея. Допълва единственото, че прекомерната продължителност на първоинстанционното производство и то не в резултат на недобросъвестно поведение на подсъдимия, следва да бъде взето в предвид от въззивната инстанция като изключително смекчаващо вината му обстоятелство, обуславящо определянето на наказание при условията на чл. 55 от НК. С оглед на това, отправя искане към въззивния съд да измени атакуваната присъда, посредством определянето на наказание на подсъдимия В. при смекчения режим на наказателната отговорност.

В проведеното от въззивната инстанция съдебно заседание, представителят на С. о. п. изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. В тази насока се подчертава, че правилно и законосъобразно наложеното на подсъдимия наказание е определено съобразно правилата на чл. 58а ал. 1 от НК, при отчитане на съществуващите отегчаващи и

сметчаващи отговорността му обсъждателства. Възражава се срещу наведените с въззивната жалба оплаквания за допуснати от районния съд нарушения на материалноправните норми за определяне на наказанието и изискването за справедливост по отношение на наказанието, наложено на подсъдимия за порцесното престъпление. Според прокурорът от СОП, по делото са събрани единствено утежняващи наказателноправното положение на подсъдимия обстоятелства – обремененото му съдебно минало, множеството извършени от него нарушения свързани с управлението на МПС, високата му степен на обществена опасност, чието наличие изключва възможността за приложение на чл. 55 от НК. Сочи се също, че в този аспект не следва да бъде разглеждано като изключително сметчаващо вината на подсъдимия В. обстоятелство – продължителния срок на производството пред първата инстанция, доколкото вина за него следва да се търси и в процесуалното поведение на подсъдимия.

Настоящият съдебен състав на СОС, след като обсъди доводите на страните, във връзка с данните по делото и като провери изцяло правилността на атакуваната присъда, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, приема за установено следното:

При първоинстанционното разглеждане на делото е проведено съкратено съдебно следствие по реда на глава XXVII от НПК, основание за което се е явило направеното по реда на чл. 371, т. 2 от НПК от подсъдимия Н. П. В. цялостно признаване на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и даденото в тази връзка от подсъдимия съгласие да не се събират доказателства за тези факти. При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 373, ал. 3, във вр. чл. 372, ал. 4, във вр. чл. 371, т. 2 от НПК, първоинстанционният съд напълно правилно и законосъобразно в мотивите на присъдата е приел за установени и доказани всички фактически обстоятелства, изложени в обвинителния акт, като се е позовал на направените самопризнания от страна на подсъдимия, както и на останалите доказателства и доказателствени средства, събрани в досъдебното производство, които ги подкрепят, а именно – показанията на свидетелите С. А. И. /л. 21 от ДП/ и С. П. Б. /л. 22 от ДП/; писмените доказателствени средства – АУАН № 933036/19.07.2018 г. /л. 5 от ДП/, заповед за прилагане на ПАМ /л. 6 от ДП/, справка за нарушител водач /л. 7-18 от ДП/, справка за съдимост на подсъдимия /л. 23-29 от ДП/, декларация /л. 33 от ДП/, справка от ГД"ИН" /л. 70 от ДП/, присъда № 31/29.11.2017 г. на РС Е. П., постановена по НОХД № 255/2017 г. и решение на СОС от 10.06.2019 г. /л. 123-153 от първоинстанционното дело/.

Въз основа на самопризнанията на подсъдимия Н. В. и на останалите събрани на досъдебното производство доказателства и доказателствени средства, които подкрепят обсъжданите самопризнания, настоящата инстанция приема за установена следната релевантна фактическа обстановка:

Подсъдимият Н. П. В. е роден на *** ***, с постоянен адрес ***. Същият е осъждан многократно, с основно образование, безработен. В. е правоспособен водач на МПС – категории "В", "АМ" и притежава свидетелство за управление на МПС № ***/14.05.2016 г. с валидност до 14.05.2026 г. Наказван е многократно по административен ред за извършени от него нарушения на ЗДвП /по 51 на брой влезли в сила наказателни постановления и 6 на брой фишове/.

По силата на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 17-0262-000305/22.06.2017 г., издадена от началника на РУ на МВР – гр. Е. П., на подсъдимия В. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, във връзка със съставен му АУАН № Д156872/22.06.2017 г. – за

управление на МПС след употреба на алкохол. Тази заповед е била връчена лично на подсъдимия на датата 30.06.2017 г., не е била обжалвана от него и съответно е влязла в сила на датата 14.07.2017 г. Във връзка с това деяние на В., е образувано наказателно производство за престъпление по чл. 343б ал. 2, вр. ал. 1 от НК, приключило с влязъл в сила на 10.06.2019 г. съдебен акт от 29.11.2017 г. на РС Е. П., по НОХД № 255/2017 г. по описа на същия съд, с което са му наложени наказания лишаване от свобода за срок от 1 година и глоба в размер на 500 лева, както и е лишен от правоуправление на МПС за срок от 1 година.

На 19.07.2018 г., за времето от 08, 30 ч. до 20, 30 ч., полицейските служители при РУ на МВР – гр. Е. П. – свидетелите С. Б. и С. И. изпълнявали служебните си задължения в състава на автопатрул по пътеен контрол, обслужващ територията на гр. Е. П.. Около 12, 40 часа, спряли за проверка движещ се по ул. "*****" в града, товарен автомобил марка "Мерцедес" с ДК № *****, управляван от подсъдимия Н. П. В., който пътувал сам в автомобила. При проверката, подсъдимият не представил свидетелство за управление на МПС, което наложило полицейските служители да извършат справка в дежурната част на РУ Е. П.. Установило се, че подсъдимият В. притежава издадено свидетелство за управление на МПС, което било отнето временно със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 17-0262-000305/22.06.2017 г., издадена от началника на РУ на МВР – гр. Е. П.. За констатираното нарушение, свидетелят С. И. съставил на подсъдимия АУАН № 933036 от 19.07.2018 г., а подсъдимият бил отведен в сградата на полицейското управление, където бил задържан.

За да възприеме описаната фактическа обстановка, първостепенният съд правилно е извършил изискуемата се от закона преценка, че направеното от подсъдимия признание на фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт се подкрепя от събраните на досъдебното производство годни доказателства. В хипотезата на съкратеното съдебно следствие по чл. 371, т. 2 от НПК не е необходимо извършването на доказателствен анализ, а само положителен и обоснован отговор на въпроса, дали признанието на изложените в обвинителния акт факти, се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства и дали приобщените в първата фаза на процеса доказателствени материали са валидно събрани и достатъчни за разкриване на обективната истина. В този смисъл първоинстанционният съд не извършва анализ на доказателствените източници, какъвто се изисква съобразно разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК, а само обективира изводите си за подкрепеност на направеното от подсъдимия признание на фактите, посочени от обвинението и посочва доказателствената основа за този извод, както е сторил и решаващия съд. За въззивната инстанция също не е налице задължение да извършва анализ на доказателствата, като единствено следва да провери верността и обосноваността на извода на първия съд за наличието на основания за допускане и провеждане на съкратено съдебно следствие по чл. 372, ал. 4 във вр. с чл. 371, т. 2 от НПК.

Настоящият въззивен състав, като извърши и собствена преценка на доказателствените материали, събрани на досъдебното производство, намира, че крайният извод за подкрепеност на признанието на подсъдимия В., направено по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, е формиран правилно. Този извод се налага въз основа на преценка на валидно събраните на досъдебното производство доказателства: гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите С. И. и С. Б. и писмените доказателствени средства – акт за установяване на административно нарушение № 933036/19.07.2018 г. /л. 5 от ДП/, заповед за прилагане на ПАМ /л. 6 от ДП/, справка за нарушител водач /л. 7-18 от ДП/, справка за съдимост на подсъдимия /л. 23-29 от ДП/, копия на присъда № 31/29.11.2017 г. на РС Е.

П., постановена по НОХД № 255/2017 г. и решение на СОС от 10.06.2019 г. Тези събрани на досъдебното производство доказателства в достатъчна степен обосновават фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и съответно съставомерността на деянията.

Предвид възприетото от фактическа страна, основано на самопризнанието на подсъдимия, подкрепено от други обективни доказателства, съставът на СОС споделя правните изводи на първоинстанционния съд касателно оценката на престъпната дейтелност на подсъдимия Н. В.. Напълно обосновано и в съответствие със закона, решаващият съд е приел, че подсъдимия В. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

За съставомерността на визирания престъпен състав се изисква да са налице обективните признаци: по отношение на деецът да прилага принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС и в срока на изтърпяване на същата, да управлява моторно превозно средство. От обективна страна, по делото безспорно се установи, че със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 17-0262-000305/22.06.2017 г., издадена от началника на РУ на МВР – гр. Е. П., на подсъдимия В. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, във връзка със съставен му АУАН № Д156872/22.06.2017 г., за управление на МПС след употреба на алкохол. Посочената ЗПАМ е връчена лично на подсъдимия В. на датата 30.06.2017 г., не е обжалвана от него и съответно е влязла в сила на датата 14.07.2017 г. Установи се също така, че във връзка с това деяние на В., е образувано наказателно производство за престъпление по чл. 343б ал. 2, вр. ал. 1 от НК, приключило с влязъл в сила на 10.06.2019 г. съдебен акт от 29.11.2017 г. на РС Е. П., по НОХД № 255/2017 г. по описа на същия съд, с което са му наложени наказания лишаване от свобода за срок от 1 година и глоба в размер на 500 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 1 година, т. е. преди изтичане на срока от 18 месеца, отнемането на СУМПС не е било преустановено, поради произнасяне на компетентен орган. Несъмнено по делото се установи и, че на процесната дата – 19.07.2018 г., т. е. в срока на прилагане спрямо него на ПАМ за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС /считано от 14.07.2017 г. до 14.02.2019 г. /, подсъдимия В. отново е управлявал МПС. С оглед на това, въззивният съд се солидаризира изцяло с изводите на първата инстанция досежно обективната съставомерност на стореното от този подсъдим.

Първоинстанционният съд е дал правилна и законосъобразна оценка и на субективната страна на престъплението, като обосновано е приел, че същото е извършено при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, тъй като подсъдимия В. е съзнавал общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е общественотоопасните последици от него и е искал настъпването им. Субективно подсъдимият е съзнавал, че свидетелството му за управление на МПС му е временно отнето по силата на Заповед за ПАМ, както и, че в срока на прилагане на тази мярка, същия управлява МПС. Прекият умисъл у подсъдимия се извежда от следните безспорно установени обстоятелства: заповедта за прилагане на принудителната административна мярка, по силата на която е било временно отнето свидетелството му за управление на МПС, е била връчена на лично на подсъдимия на датата 14.07.2017 г. /същия е знаел за така наложената му мярка/; при извършената му полицейска проверка, подсъдимия не представил свидетелство за управление на МПС, именно защото същото му било отнето.

С оглед на изложените съображения, СОС намери за обоснована и законосъобразна атакуваната първоинстанционна присъда в тази ѝ част, с която е приложен правилно материалния закон и подсъдимия е бил признат за виновен по правилната правна квалификация на деянието по повдигнатото му обвинение.

Във връзка с гореизложеното следва да се отбележи, че страните по делото не оспорват авторството на подсъдимия В. в извършването на инкриминираното му престъпление и неговата правна квалификация, като от страна на защитата на подсъдимия се оспорва единствено справедливостта на определеното наказание за процесното престъпление, извършено от подсъдимия. Основното възражение във въззивната жалба на подсъдимия, поддържано от защитата му и в съдебното заседание пред СОС, е свързано с допуснато от първостепенния съд нарушение на нормите за индивидуализация на наказанието по чл. 58а от НК и за несъответствие на наказанието, наложено на подсъдимия за предметното престъпление, с целите по чл. 36 от НК, което е довело до явната му несправедливост. Това оплакване във връзка с наказанието, се прави в посока неговото необосновано завишаване, поради определянето му по реда на чл. 58а ал. 1 от НК, а не при условията на чл. 55 от НК. Тези доводи във въззивната жалба се възприемат като неоснователни от настоящата инстанция.

За престъплението по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, законодателят е предвидил наказания лишаване от свобода за срок до три години и глоба от двеста до хиляда лева. С оглед провеждането на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК, първостепенния съд е бил длъжен след като определи подходящия размер на наказанието лишаване от свобода за извършеното от подсъдимия престъпление, да го намали с 1/3 на основание чл. 58а ал. 1 от НК или да приложи разпоредбата на чл. 58а ал. 4 от НК, ако установи условията на чл. 55 от НК и ако тази разпоредба е по-благоприятна за дееца. Изводите на районният съд, че не са налице основанията за приложение на нормата на чл. 55 от НК са законосъобразни, доколкото по делото не се установяват нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства, когато и най-лекото предвидено в закона за съответното престъпление наказание /в случая общия минимум на наказанието лишаване от свобода - от три месеца/ е несъразмерно тежко. Така определеното на подсъдимия В. наказание от 2 години и 6 месеца, редуцирано на основание чл. 58а ал. 1 от НК на 1 година и 8 месеца, не е явно несправедливо. При определянето му в посочения размер, първостепенният съд е отчел като отегчаващи вината и отговорността на подсъдимия обстоятелства предишните негови осъждания и то за различни по своя обект престъпни посегателства, голяма част от които свързани с управление на МПС. Правилно първата инстанция е приела и, че за утежняване на наказателно-правното положение на подсъдимия до голяма степен допринасят и данните по делото, касаещи профила му на водач на МПС – същият е наказван по административен ред по 51 на брой влезли в сила наказателни постановления и 6 на брой фишове, за нарушения на ЗДвП. Поведението на подсъдимия В. се явява достатъчно укоримо и на основание обстоятелството, че възпиращо, предупредително и поправително не са му въздействали предишните негови осъждания, по които е изтърпял наказание "лишаване от свобода". Всъщност проследявайки предходните, последни осъждания на подсъдимия В. се установява, че същият е бил осъждан още два пъти за същото по вид като процесното престъпление, а последното му осъждане е било за управление на МПС след употреба на алкохол, което показва трайна престъпна упоритост и склонност към извършването на престъпления от този вид. Очевидно е, че с извършването на настоящото деяние от подсъдимия В. /същият за трети път след предходните му осъждания си позволява да

управлява МПС в срока на отнемането му на СУМПС/ той демонстрира чувство за безнаказаност, престъпна дързост и упоритост.

В жалбата на подсъдимия се сочат като конкретни основания, чрез които се обосновава искането за определяне на наказанието при условията на чл. 55 от НК и които да бъдат предмет на преценка от въззивната инстанция, данните от бивш работодател на подсъдимия и от негов съгражданин, характеризиращи положително личността му /л. 45, 46 от въззивното дело/. Тези обстоятелства макар и да имат отношение при преценката на наказанието, не следва да се абсолютизира и то до степен, че да повлияят съществено за смекчаване на отговорността на подсъдимия.

По отношение на твърдяното в жалбата затруднено семейно положение и влошено здравословно състояние на подсъдимия, същите несъмнено подлежат на преценка в кръга на обстоятелствата по чл. 54, вр. чл. 58а от НК, но в случая данните по делото не сочат на сериозно отклонение от социалния и здравния статус на подсъдимия В.. Видно от саморъчно попълнената от подсъдимия декларация /л. 33 от ДП/ семейството му се състои от две деца, същият макар и да е в трудоспособна възраст, не е трудово ангажиран. От представените пред въззивната инстанция медицински епикризи се установява, че подсъдимия В. на два пъти по време на въззивното производство е постъпвал за болнично лечение, по повод на оплаквания за болки в кръста и долната част на врата, след което е бил изписван, без последици за здравето му.

СОС напълно споделя и доводите на първата инстанция в отговор на защитното възражение, поддържано и във въззивното производство, за липса на основание за по-благоприятно третиране на подсъдимия заради продължителността на воденото срещу него наказателно производство. Инкриминираната престъпна проява е извършена на датата 19.07.2018 г. и от тогава до настоящия момент са изтекли близо 3 години. Този срок на настоящото наказателно производство, макар и да не е с прекомерна продължителност, несъмнено не се оправдава от фактическата и правна сложност на делото /едно обвиняемо лице, едно повдигнато срещу него обвинение, малко на брой извършени процесуално-следствени действия, както на досъдебното производство, така и в съдебната фаза на процеса/.

В практиката на ЕСПЧ преценката за това, дали процесът е проведен в разумен срок, се прави след изследване на три основни критерия: характера и сложността на делото, процесуалното поведение на подсъдимото лице и това на съответните компетентни органи.

В случаят съдебното производство е продължило за срок от две години, през който период делото е преминало през инстанционен съдебен контрол. Продължителността на досъдебното е била в рамките само на един месец. В съдебната фаза на процеса, развила се пред първоинстанционния съд, не се констатира неоправдано забавяне от страна на този съдебен орган. Напротив – с изключение на две от проведените съдебни заседания – на датата 27.03.2019 г., когато делото е отложено за отстраняване на очевидна фактическа грешка в обвинителния акт и на датата 07.06.2019 г. – за събиране на доказателства, във всички останали случаи не са били провеждани съдебни заседания, по причини стоящи в поведението на подсъдимия и защитниците му /служебна ангажираност на защитниците адв. П. и адв. Б. /. Същото е важно и за въззивното производство, в рамките на което заседанията са отлагани, поради заявен отказ на подсъдимия от защитника му адв. П., липса на упълномощен от него друг защитник, заболяване на подсъдимия /с изключение на съдебните заседания на 23.11.2020 г. и 01.02.2021 г., които са отлагани за събиране на доказателства и съответно поради служебна ангажираност на съдията-докладчик/.

С оглед на това, СОС не намери основания продължителният срок на наказателното

производство да е резултат от поведението на съдебните органи по неизпълнение или неспазване на задълженията им за ефективното му провеждане. С други думи казано – налага се извод, че именно подсъдимия В. със своето недобросъвестно процесуално поведение е допринесъл за това забавяне на наказателното производство. При това положение, не са налице основания за компенсиране на подсъдимия чрез прилагане на разпоредбата на чл. 55 от НК и съответно възражението в тази връзка се явява неоснователно.

След като анализира посочените утежняващи и облекчаващи положението на подсъдимия В. обстоятелства, степента му на обществена опасност и тази на конкретно извършеното от него деяние, въззивният съд прие, че същите не могат да обусловят прилагането спрямо него на смекчения режим на наказателната отговорност по чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "б", вр. чл. 58а от НК, в какъвто смисъл е претенцията на защитата. Определеното от първостепенният съд наказание в размер, близък до максималния такъв, предвиден за престъплението по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, при голям превес и относителна тежест на отегчаващите над смекчаващите отговорността обстоятелства, е адекватно не само на обществената опасност на конкретното деяние и на дееца, но държи сметка и на целите, визирани в чл. 36 от НК, свързани с поправянето и превъзпитанието на дееца, и осъществяването на генералната превенция на наказанието. Очевидно е, че изтърпяното до момента наказание "лишаване от свобода" по предишни осъждания на подсъдимия, не е изиграло никакъв положителен ефект и не е допринесло за неговото поправяне и преосмисляне на поведението му в посока въздържане от извършване на престъпление. Ето защо, допълнителното смекчаване на отговорността му, би било напълно неоправдано и несъответно с целите по чл. 36 от НК.

Въззивният съд намира за необходимо да отбележи и, че в насока облекчаване наказателноправното положение на подсъдимия В., не следва да бъде ценено направеното от негова страна самопризнание по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, доколкото същото е извършено в хода на съдебното производство по делото, като формално изявление по реда на цитираната разпоредба и благоприятната последица от него се свежда единствено до прилагане по отношение на подсъдимия на смекчения режим на наказателната отговорност по чл. 58а от НК. Съгласно т. 7 от ТР на ВКС № 1/2009 г., формалното волеизявление по чл. 371, т. 2 НПК не се интерпретира допълнително като смекчаващо обстоятелство, щом не съставлява елемент от цялостно, обективно проявено при досъдебното разследване процесуално поведение. Допълнително намаляване на наказанието, извън посоченото от закона, може да се постигне само при реално и навременно съдействие при установяване на обективната истина, каквото в случая не е налице. Залегналото в протокола за разпит на подсъдимия В. в първата фаза на процеса, изявление, че е "виновен", в контекста на искането му за постигане на споразумение с прокурора за решаване на делото, по съществото си е позиция насочена към самооневиняване, не изразява критичност към стореното и не представлява смекчаващо обстоятелство /в този смисъл Р. 53/2018 г. на ВКС, 2 н. о. /

Така, в рамките на приложението на чл. 58а ал. 1 от НК за престъплението по обвинението – по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК и предвид липсата на установена конкуренция с основанията за определяне на наказанието по реда на чл. 55, вр. чл. 58а ал. 4 от НК, първостепенният съд напълно правилно и справедливо е определил на подсъдимия наказание лишаване от свобода по правилата на чл. 54, вр. чл. 58а ал. 1 от НК, а не по тези, предвидени в чл. 55 от НК, в каквато насока е претенцията на защитата. Законосъобразно е наложено и кумулативно предвиденото наказание глоба, чийто размер е изцяло съобразен

с обстоятелствата по чл. 47, ал. 1 от НК.

Неправилно и в нарушение на разпоредбата на чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК районният съд е наложил на подсъдимия В. и наказание – лишаване от право на управление на МПС. В нормата на чл. 343г от НК не е предвидена санкция по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НПК /лишаване на водача от право да управлява МПС/ за престъплението по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, в извършването на което В. е признат за виновен и съответно осъден. Поради това, СОС намира, че проверяваната присъда следва да бъде коригирана и в тази ѝ част, като се отмени наложеното на подсъдимия наказание лишаване от правоуправление за срок от 1 година.

Първоинстанционният съд е направил законосъобразни изводи и относно възможността за приложение на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 от НК. Като е съобразил, че в случая са налице основания за определяне на общо наказание – лишаване от свобода за срок от 1 година и 8 месеца месеца, за престъпленията, предмет на разглеждане по настоящото наказателно производство и по НОХД № 166/2018 г., НОХД № 167/29018 г. и НОХД № 255/2017 г., всичките по описа на РС Е. П., първият съд не е допуснал нарушение на закона, тъй като тези престъпления са извършени от подсъдимия В. в условията на реална съвкупност, преди да е имало влязла в сила присъда за което и да било от тях и това е достатъчно за приложение разпоредбата на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК.

Въпросът за изпълнението на така определеното на подсъдимия В. наказание лишаване от свобода, е решен от първия съд също в съответствие със закона. Въззивната инстанция се солидаризира изцяло с решаващия довод на първия съд, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия В. е наложително същия да бъде изолиран временно от обществото чрез ефективното изтърпяване на определеното му наказание лишаване от свобода, още повече, че в случая не са налице и формалните законни предпоставки на чл. 66, ал. 1 от НК за отлагане на изпълнението му, тъй като същият вече е осъждан на лишаване от свобода за извършено от него престъпление от общ характер.

Правилно първоинстанционният съд е констатирал наличието на основанията за прилагането на разпоредбите на чл. 25, ал. 2 и ал. 3 от НК и чл. 59, ал. 1 от НК, като е приспаднал от определеното на подсъдимия най-тежко наказание – 1 година и 8 месеца лишаване от свобода, изтърпяните от него наказания лишаване от свобода по съответните посочени наказателни производства, изтърпяното наказание пробация, както и времето, през което е бил задържан.

Относно първоначалният режим, при който подсъдимия В. следва да изтърпи наложеното му общо най-тежко наказание 1 година и 8 месеца лишаване от свобода, първостепенният съд се е произнесъл незаконосъобразно. Това е така, доколкото в случая не е налице нито една от хипотезите на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС, при които съдът е длъжен да определи "строг" режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, в частност – тази, предвидена в буква "б" на посочената разпоредба – "за умишлени престъпления, когато не са изтекли повече от 5 години от изтърпяване на предходно наложено наказание лишаване от свобода, което не е било отложено на основание чл. 66 НК, независимо от реабилитацията". Видно от приложената на л. 70 от първоинстанционното дело, справка от ГД"ИН", подсъдимият В. е освободен на датата 12.04.2013 г. от изтърпяване на наказание лишаване от свобода по НОХД № 175/2011 г. на РС Ихтиман. Следователно, от тази дата до датата на процесното деяние – 19.07.2018 г. са изтекли повече от пет години. Ето защо, не са налице условията на цитираната разпоредба от ЗИНЗС, за определянето на "строг" режим на изтърпяване на наказанието. Наложено за изтърпяване на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК общо най-тежко наказание

– 1 година и 8 месеца лишаване от свобода, следва да се изпълни спрямо подсъдимия В. при първоначален "общ" режим, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС. Така изложеното налага въззивната инстанция да измени атакуваната присъда и в тази ѝ част.

Правилно на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 3 от НК към така определеното общо най-тежко наказание за посочената съвкупност, е присъединено наложеното на подсъдимия за престъплението, предмет на настоящото наказателно производство, наказание – глоба в размер на 500 лева. Незаконосъобразно обаче на това процесуално основание е присъединено и кумулативно наложеното на В. по НОХД № 255/2017 г. на РС Е. П. /част от съвкупността/ наказание глоба в размер на 500 лева. Логиката на закона в разпоредбата на чл. 23 от НК е, че в случаите когато за две или повече престъпления са наложени кумулативно и наказания глоба, да не се присъединяват всичките към най-тежкото наказание, както е направил районния съд, а тази глоба от тях, която е с най-висок размер /в случай, че голбите са еднакви по размер, ще се присъедини само една от тях/. В този смисъл Р. 46/1976 г. на 1 н. о. на ВС. Предвид това, въззивният съд следва да коригира проверявания съдебен акт и в тази му част.

Налице са основания за ревизия на атакуваната присъда и в частта, с която първият съд е присъединил на основание чл. 23, ал. 2 от НК, към така определеното на В. най-тежко наказание, наказанието – лишаване от правоуправление за срок от 1 година. Посочената намеса на въззивната инстанция се налага, поради отмяна на първоинстанционната присъда в частта ѝ, с която е наложено на подсъдимия наказание лишаване от правоуправление за срок от 1 година за извършеното от него престъпление по чл. 343в ал. 3, вр. ал. 1 от НК, по съображенията изложени по-горе.

С оглед изхода на делото пред двете съдебни инстанции, правилно и законосъобразно са възложени в тежест на подсъдимия В. направените по делото разноси.

Предвид изложеното и след извършена на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, при която проверка не се констатираха основания за неговото отменяване, респ. отменяване и връщане за ново разглеждане, СОС намери, че същият следва да бъде изменен в посочения по-горе смисъл.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 334, т. 3 от НПК, С. окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 25 от 27.11.2019 г. на Районен съд – гр. Е. П., постановена по н. о. х. д. № 264/2018 г. по описа на същия съд, като **ОТМЕНЯВА** същата В ЧАСТТА, с която е лишен подсъдимия Н. П. В. от право да управлява МПС за срок от една година, В ЧАСТТА, с която е присъединено на основание чл. 23, ал. 2 от НК, към най-тежкото общо наказание – 1 година и 8 месеца лишаване от свобода, наказанието лишаване от правоуправление на МПС за срок от 1 година, В ЧАСТТА, с която е присъединено на основание чл. 23, ал. 3 от НК, към това наказание и наказанието глоба в размер на 500 лева, наложено на подсъдимия по НОХД № 255/2017 г. на РС Е. П., както и В ЧАСТТА, с която е постановено наложеното на подсъдимия най-тежко наказание 1 година и 8 месеца лишаване от свобода, същия да изтърпи при "строг" режим, като вместо това **ОПРЕДЕЛЯ** на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС, първоначален "общ" режим на изтърпяване на това наказание.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране по касационен ред.

Председател:

Членове: 1.